

DEFEROWAĆ (26) *vb impf*

Wszystkie samogłoski jasne.

inf deferować (15). ◇ *praes 1 sg* deferuję (2). ◇ *3 pl* deferują (3). ◇ *praet 1 pl* -śmy deferowali (1). ◇ *3 pl m pers* deferowali (2). ◇ *imp 3 pl* niech deferują (1). ◇ *con 3 sg m* by deferował (1). ◇ *3 pl m pers* by deferowali (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

1. *praw. Zgłaszać, donosić o popełnionym przestępstwie lub wykroczeniu; deferre Mącz, SarnStat* [*defero* – niosę, zanoszę *Mącz 123a; deferre causam ad patronum dicitur litigator* – rzecz swoją przed prokuratorem przelożyć i jemu polecić; *deferre* – tajemno kogo oskarżyć, wydać kogo. *Mącz 123a; donoszę co; obwiniam kogo u sądu o co, skarżę na kogo u sądu; odnoszę kogo do kogo, oskarżam* – *defero Cn*] [*w tym: kogo (13), co (1)*] (15) : Zali ci są tu, ktoeśmy deferowali na sejmie przeszłym, za rozkazaniem Krola JM i WM spozywani *Diar 35; A iefliby fam niedeferował/ tedy fam winien łzkodę ząpłacić. UstPraw D2v; A Gdzieby kto Poborów nie wydał/ tedy takowého Poborcá do vrzędú zamkowého/ gdzie podlégl powinien deferowác SarnStat 345, 272.*

deferowác komu (9): A ktorzyby go niebyli pośluzni/ ma ie nam deferowác. UstPraw D2v, D2; tych ktorzyby zątrzymáli táki podatek/ Stároście onego mieyfcá deferuię. SarnStat 347, 344, 364, 413, 491, 1148, 1233.

deferowác o co (2): o którą [grzywnę] Inftigator czynić będzie powinien/ álbo Połowie deferowác. SarnStat 267, 400.

Ze zdaniem dopełnieniowym [iż] (1): Ale iż Połowie [...] niektórzy/ deferowáli to nam: iż o wiele rzeczy bywa wydawano pozwów/ do Grodzkich łądów y vrzędów/ które im nie należą. SarnStat 1148.

2. *praw. Przedstawiać, przedkładać do aprobaty [co komu] (1) : iż gdy inné ziemie nápiřzą fwé zwyczáie/ piérwéy ie nam álbo potomkóm nářzym niech deferuią SarnStat 60.*

3. *Podlegać, ulegać, ustępować, poddawać się; deferre Mącz, Cn; cedere, concedere, submittere imperium Cn* [*deferre aliquid in aliquem* – zdać co na kogo; *defero tibi in hac re* – ustępuję w tej rzeczy, znam się być nie tak godnym jako ty *deferre alicui honorem* – dać komu pierwsze miejsce nad się, ważyć kogo. *Mącz 123a; ustępuję komu w czym, daję przodek komu* – *defero alicui primas a. palmam alicuius rei Cn*] [*komu, czemu*] (9) : Confefsioniřte wołá Genewskiemu álbo Witęberřkiemu niż Rzymřkiemu Kořciołowi deferowác. *WujJud 118; Tey řukceřsiej oycowie řwięci tak deferuią/ że niemal tę łámę znákem Kořciołá prawdziwego być powiedáią. WujJud 135v, 118, L15; iż temu komu wřzytko ciáło poruczono/ nie godži się [...] więcey niektorym [obywatelom] w rádźie deferowác/ ábo im więtlřą zwierzchność przywłářczác niżli drugim? ModrzBaz 18v; y ci ktorzy Apořtołow řłucháli/ temuř ktoremu Apořtołowie deferowáli/ poddávác řię powinni byli NiemObr 27; [grořił drugim sejmem] naktori řie miał lepiej przigotowac/ á řrořzei karac te ktorzi bi im niedeferowali. PaprUp Iv, B2v; że *Ius Canonicum* popráwia *Ius positiuum* koronného: Bo wřzytkié práwá temu deferuią *SarnStat 55.**

4. *Ofiarowác, obdarzác; deferre Calep, Cn* [*daję, ofiaruję co komu, czestuję, potykam, raczę czym kogo* – *defero Cn*] (1) : *Defero* – Daię, obdarzám, deferuię. *Calep 295a.*

Synonimy: 1. donosić, obwiniać, oskarżać; 3. poddawać się, podlegać, ulegać, ustępować; 4. dawać, obdarzác, ofiarowác.

Cf **DEFEROWAN**

KCh